

Треба бити поштен и признати да су били поприлично у праву сви они који су говорили да Косову треба дати независност – поред осталог – и зато што су косовски Албанци «спремни да направе озбиљне проблеме» уколико се не удовољи њиховим захтевима, док се, с друге стране, Срби неће превише бунити, а поготово неће бити у стању да тим поводом било шта озбиљно предузму.

“Треба их пустити да се мало истутње”, резоновали су у Бриселу и Вашингтону. После ћемо им већ потурити неку “шаргарепу” или какву сличну поврћку, или неку шећерлему у виду “отварања перспективе за отпочињање процеса за постепено укидање виза”. И још их, по могућству, убацити у нову предизборну кампању, завадити, поделити, посвађати – и ствар ће да легне. Уосталом, не каже се без разлога “Свако чудо за три дана”. А то поготово важи у данашње време, када се пред нашим очима и у нашим животима непрестано ређају и смењују свакојака чуда и невоље.

Ова стратегија која рачуна на национални заборав и постепено потискивање косовске неправде из колективног памћења била би вероватно још и успешнија да је спровођена са мало више такта и са мање журбе. И да практично одмах после 17. фебруара пут Србије нису кренули притисци и “пријатељска” упозорења Хавијера Солане и Олија Рена у којима је поручивано како “после извесног периода разумљиве љутње, Србија мора да окрене страницу, остави иза себе националистичку прошлост и окрене се европским интеграцијама“. Уз истовремене похвале на рачун косовских Албанаца зато што се, како ових дана рече други човек америчког Стејт департмента Николас Бернс «понашају достојанствено и не реагују на српске провокације».

Осам година је српска политика снисходљиво до мазохизма, да не кажем – до имбецилности, спроводила све што јој се затражи или нареди са запада. Пустили смо из затвора хиљаде правоснажно осуђених Албанаца, поништили пресуде против челника НАТО пакта и водећих западних земаља, уништавали сопствено оружје, “реформисали” војску и смењивали дословно све ратне команданте који су учествовали у одбрани земље. И, коначно, као на тацни, изручили Хашком трибуналу комплетан војни и политички врх државе. И при том гледали како се због “недостатка доказа” у

Хаг не позивају, или се из Хага тријумфално враћају, осведочени албански или муслимански злочинци и терористи.

Зато су све приче о тобожњем “кварењу имица” и “погоршавању нашег међународног положаја” поводом недавних догађаја у Београду, Северној Митровици и још неким градовима смешне управо онолико колико су и бесмислене. Да су нас иоле поштовали и уважавали, не би нам чинили то што чине. Не би нас бомбардовали, не би кршили међународно право и не би у сваком спору подржавали наше противнике и по сваком питању заузимали став који је супротан нашим државним и националним интересима. Амбасаде, разуме се, не треба палити. А још мање ломити семафоре и разбијати излоге страних фирми. (Амбасадоре земаља које су признале независност Косова једноставно је требало љубазно замолити да сами напусте земљу, а односе са тим земљама смањити на нижи ниво – при чему је односе са понекима од оних који су се у томе највише истицали требало и сасвим прекинути.)